

Jeppe Aakjær (1866–1930)

---

*Jens Vejmand*

Hvem sidder der bag Skjærmen  
med Klude om sin Haand,  
med Læderlap for Øjet  
og om sin Sko et Baand?

5 Det er saamænd Jens Vejmand,  
der af sin sure Nød  
med Ham'ren maa forvandle  
de haarde Sten til Brød.

Og vaagner du en Morgen  
10 i allerførste Gry  
og hører Ham'ren klinge  
paany, paany, paany,  
det er saamænd Jens Vejmand  
paa sine gamle Ben,  
15 som hugger vilde Gnister  
af morgenvaade Sten.

Og ager du til Staden  
bag Bondens fede Spand,  
og møder du en Olding,  
20 hvis Øjne staar i Vand —  
det er saamænd Jens Vejmand  
med Halm om Ben og Knæ,  
der næppe ved at finde  
mod Frosten mer et Læ.

25 Og vender du tilbage  
i Byger og i Blæst,  
mens Aftenstjærnen skjælver  
af Kulde i Sydvest,  
og klinger Hammerslaget  
30 bag Vognen ganske nær —  
det er saamænd Jens Vejmand,  
som endnu sidder dér.

Saa jævned han for andre  
den vanskelige Vej,  
35 men da det led mod Julen,  
da sagde Armen nej;  
det var saamænd Jens Vejmand,  
han tabte Ham'ren brat,  
de bar ham over Heden  
40 en kold Decembemat.

Der staar paa Kirkegaarden  
et gammelt frønnet Bræt;  
det hælder slemt til Siden,  
og Malingen er slet.  
45 Det er saamænd Jens Vejmands.  
Hans Liv var fuldt af Sten,  
men paa hans Grav — i Døden,  
man gav ham aldrig én.

---

Dateret Jebjerg, 19. juni 1905. Første gang trykt i Politiken, 26. juni 1905.

Teksten følger Jeppe Aakjær: *Rugens Sange*, Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, 1906, pp. 120–122.

